

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2419/2020
25.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Милица Марић Крстић, адвокат из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Мирољуб Петровић, адвокат из ..., против тужене ГГ из ..., чији је пуномоћник Владимир Ђелић, адвокат из ..., ради чинидбе, одлучујући о ревизији тужиоца Стефана Пауновића, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8007/19 од 07.11.2019. године, у седници одржаној дана 25.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца ВВ из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8007/19 од 07.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 2503/18 од 01.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да суд тужену обавезе да им на име главног дуга од 275.000 евра, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, са каматом коју одређује Европска централна банка за валуту евро, исплати тужиоцима износе од по 91.666,67 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, са каматом коју одређује Европска централна банка на валуту евро, почев од 18.11.2004. године па до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезани су тужиоци да туженој солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 534.750,00 динара.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж 8007/19 од 07.11.2019. године, ставом првим изреке, одбио као неосноване жалбе тужилаца и потврдио пресуду Вишег суда у Београду П 2503/18 од 01.04.2019. године, у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду П 2503/18 од 01.04.2019. године, у ставу другом изреке, утолико што су тужиоци солидарно обавезани да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплате износ од 510.750,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац ВВ из ... је изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је доставила одговор на ревизију тужиоца ВВ.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 87/18) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни повреду из става 1. тог члана Закона, пред другостепеним судом, која би могла да утиче на доношење законите и правилне одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, покојни отац тужилаца, ДД, бивши из ... и тужена су били у пословном односу у погледу куће у ... у улици Између њих је закључен предуговор о купопродаји дана 27.10.1999. године, у ком је констатовано да је продавац, овде тужена, власник 16/34 идеалних делова петособног стана у приземљу и на спрату куће кућни број ...у улици ... у ..., на кп.бр. ... уписана у ЗКУЛ ... као ЗК тело II и носилац права коришћења дворишта на кп.бр. ... у површини од 14,95 ари. Тим уговором, тужена се као продавац обавезала да других 16/34 идеалних делова петособног стана, по свом праву прече куповине откупи од сувласника и да и тај идеални део прода купцу, покојном оцу тужилаца. Продавац се обавезала да непокретност прода купцу за укупну продајну цену у износу од 550.000 ДЕМ. Предметно потраживање тужилаца потиче из уговора о зајму закљученог дана 01.11.2003. године између ДД из ..., као зајмодавца и ГГ из ..., као зајмопримца у ком је наведено да зајмопримац неопозиво потврђује да је износ зајма од 275.000 евра примила у целости у периоду од 10.10.1999. године до 01.11.2003. године и да се обавезује да зајмодавцу врати износ од 275.000 евра најкасније до 17.11.2004. године, без обрачунате камате. Тужена и сада покојни ДД закључили су, дана 01.09.2004. године, протокол о уређењу међусобних односа поводом купопродаје куће – стана у улици ... број ..., после рушења бесправног објекта и адаптације исте, којим је констатовано да су дана 27.10.1999. године, стране у протоколу закључиле предуговор о продаји петособног стана у приземљу и на спрату зграде у ..., у улици ... број ..., а да су дана 22.08.2000. године закључиле уговор о продаји исте непокретности, као и да је цена по уговору исплаћена у целости. Даље је констатовано да су се уговорне стране договориле да је ГГ уложила средства у рушење бесправно подигнутог објекта на истој адреси, као и средства у адаптацију описане непокретности, те да је предузимала и све правне и друге радње везане за изузимање дела кп.бр. ... предузећу „...“ из Уговорне стране су се договориле да ДД одустане од уговора о куповини непокретности уз увећање враћања уговорене исплаћене вредности, тако што је договорено да вредност враћања, до 31.12.2003. године буде 384.850,00 евра, а да се на наведени износ, од 01.01.2004. године до 30.04.2004. године, дода месечна камата од 0,5%, а од 01.05. до коначне исплате, да се рачуна месечна камата од 1%. Констатовано је и да је извршена исплата у износу од 15.000 евра која ће се имати у виду приликом коначног обрачуна, као и услуге које су коришћене од стране „...“. У члану 3. је уговорено да уколико ГГ не исплати обавезу у целости до 15.10.2004. године, странке су се споразумеле да ће се извршити процена уложених средстава на основу валидне документације. Договорено је и да странке могу обезбедити купце за предметну непокретност, да уговорена цена

непокретности не може бити нижа од уговорене тим протоколом и да се из износа добијеног продајом прво у целости намирује потраживање ДД, док остатак остаје ГГ. ГГ је 18.06.2004. године предала ДД износ од 10.000 евра, а дана 14.10.2004. године износ од још 80.000 евра на име делимичног повраћаја средстава за кућу у ..., у улици ... број Непокретност која је била предмет купопродајног уговора закљученог између тужене и сада покојног ДД, продата је трећем лицу, ЋЋ из Покојни ДД туженој никада није предао износ од 275.000 евра на име зајма, већ су између њега и тужене постојали различити правни послови, а пре свега правни посао у вези са куповином и адаптацијом непокретности у улици ... број у Тужена је предметни уговор о зајму потписала јер је покојни ДД то од ње тражио као врсту покрића за новац који улаже у некретнину у сувласништву тужене. Тужиоци су законски наследници покојног ДД, бившег из ..., који је преминуо дана 25.09.2010. године. Тужбу суду поднели су дана 29.08.2014. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови тужбени захтев тужилаца одбили као неоснован, имајући у виду да је њихово потраживање засновано на привидном уговору о зајму за који тужиоци нису доказали да је стварно и закључен између њиховог правног претходника и тужене.

Одредбом члана 66. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да привидан уговор нема дејства међу уговорним странама.

Уговором о зајму обавезује се зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета, како је прописано одредбом члана 557. Закона о облигационим односима.

Странка је дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којим оспорава наводе и доказе противника, у складу са законом, сходно одредби члана 228. Закона о парничном поступку. Одредбом члана 231. став 1. истог закона прописано је да странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остварење права, ако законом није другачије прописано.

Тужиоци нису доказали да је њихов правни претходник туженој по основу уговора о зајму предао износ од 275.000 евра, па неосновано, овом тужбом тражи да суд тужену обавезе да им тај износ врати.

Наводима ревизије тужиоца ВВ, о томе да је уз тужбу приложен уговор о зајму од 01.11.2003. године, потписан од стране тужене, као зајмопримца, који ниједним правним послом између зајмодавца и зајмопримца није стављен ван снаге, не доводи се у сумњу правилност побијане одлуке. Нижестепени судови су утврдили да је тај уговор привидан, што значи да он нема дејство међу уговорним странама, па тужена није дужна да предметни новчани износ исплати тужиоцима. Ревидент указује на погрешну примену материјалног права, међутим, из садржине ревизије следи да, у ствари, побија правилност утврђеног чињеничног стања у погледу правних послова који су закључивани између тужене и њиховог правног претходника. Ревизија не може да се изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, сходно одредби

члана 407. став 2. Закона о парничном поступку, осим у случају из члана 403. став 2. тог закона, што овде није случај.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео у смислу одредбе члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић